

67. Fodboldtossen - og andre historier

Har jeg bare været uheldig? Eller er justitsmord en almindelig del af det danske retssamfund, idet skrupelløse dommere hellere vil hjælpe vennerne i toppen af dansk erhvervsliv, end de vil håndhæve loven? I dette kapitel gennemgås nogle andre end mine egne retssager, hvor jeg ser gode grunde til at kritisere dommernes afgørelser.

Fodboldtossen

Danske fodboldfans glemmer ikke lige foreløbig lørdag aften den 2. juni 2007. En af dansk fodbolds afgørende kampe udspillede sig i Parken foran et fyldt og forventningsfuldt stadion. Millioner af fans sad klinet til tv-skærmen rundt om i de danske hjem, hvor alt andet gik i stå i de timer. Det var på tide, at "vi" igen kom med til VM, og vejen skulle gå via en sejr over ærkerivalerne fra Sverige i årets store fodboldbrag.

denskjultekorruption.dk/video53

Fodboldtossen, 2. juni 2007

Det startede ualmindelig skidt med en kikset tilbagelægning, og så var Sverige foran 1-0. Det blev både 2-0 og 3-0 på blot 25 minutter. Alt så håbløst ud, da "vi" alligevel kæmpede os tilbage til 3-3 i et sindsoprivende comeback, og i kampens døende minutter var svenskerne under et massivt pres. Og da fik to torskedumme danskere, hvad vi i daglig tale kalder en "hjerneblødning".

Svenskerne havde bolden, da landsholdets Christian Poulsen i det kriminelle felt stak en svensk spiller en knytnæve i maven. Det blev set af linjedommeren, der gav tegn til dommer Herbert Fandel. De havde en kort konference, hvorefter Fandel hev det røde kort op af baglommen og pegede på straffesparkspletten.

I samme sekund fik også Ronni Nørvig en "hjerneblødning". Han var tilskuere og havde som mange andre fodboldtilskuere drukket massivt kampen igennem. I en døs af alkohol lykkedes det ham uhindret at passere afspærringen og vagterne og løbe ind på banen for at "tale et alvorsord" med Herbert Fandel. Det lykkedes dog ikke, for han blev standset af forsvarsspilleren Michael Gravgaard.

Herbert Fandel drøftede situationen med de tre andre dommere, og selvom alt dette foregik i den ordinære spilletids allersidste minut, valgte de fire dommere at afbryde kampen. FIFA, fodboldforbundenes verdensorganisation, der er arrangør af verdensmesterskabet i fodbold, besluttede derefter i en skrivebordsafgørelse at dømme Danmark som taber af kampen med cifrene 0-3.

FIFA var så utilfreds med sikkerheden i Parken, at DBU blev pålagt at spille de næste to hjemmekampe i provinsen - til stor ærgrelse for DBU. Det, der skete efterfølgende i den civile retssag, vil jeg uden tøven kalde et justitsmord.

Ronni Nørvigs tur i spjældet

Ronni Nørvig er ikke den første baneløber, der succesfuldt har skaffet sig adgang til grønsværen, selvom det fremgår af ordensreglementet på de fleste stadioner, at det er strengt forbudt, og at overtrædelse straffes med en afgift på 10.000 kr.

Jeg har selv overværet en baneløber på Aalborg Stadion. Hun var en teenagepige, der kun iført trusser forcerede afspærringen og løb en tur tværs over banen, før hun blev pågrebet og ført ud. Hun fortalte efterfølgende, at der var tale om et væddemål med en veninde, som ikke troede på, at hun turde. Det gjorde hun altså, og ærligt talt: Hun fremkaldte smil blandt stadions tilskuere. Jeg ved ikke, om hun blev opkrævet den obligatoriske afgift.

Samme nummer lavede en 63-årig nøgen mand på Hjørring Stadion, og ifølge Ekstra Bladet kom han til at betale de 10.000 kr. til Vendsyssel FF plus en bøde på 1.000 kr., som han blev idømt af Retten i Hjørring.

Så let gik det ikke for Ronni Nørvig. Statsadvokaten kunne ikke se noget morsomt i situationen, og han ville have overfaldsmanden i fængsel. I Københavns Byret erklærede Ronni Nørvig sig skyldig i ulovlig indtrængning, men han kunne ikke erklære sig skyldig i vold mod Herbert Fandel.

Byretsdommeren mente, at sagen allerede havde taget hårdt på Ronni Nørvig, der havde lagt sig fladt ned og undskyldt "et øjeblikks idioti". Det var tydeligt, at han angrede af et ærligt hjerte, og han blev idømt betinget fængsel i 30 dage samt 40 timers samfundstjeneste. Det var ikke godt nok for statsadvokaten, der ankede sagen til Østre Landsret, hvor det lykkedes ham at overbevise dommerne om, at der skulle statuere et eksempel. Ronni Nørvig afsonede 20 dage i fængsel.

Retsformand Henrik Bloch Andersen udtalte ved domsafsigelsen, at hensynet til, at sportsskampe kan gennemføres uden indgriben fra udenforstående over for de deltagende i kampen, og ikke mindst kampens dommer, må tillægges vægt ved fastsættelsen af straffen.

DBU's civile erstatningskrav

Episoden kostede også DBU penge, ikke mindst fordi de alternative spillesteder ikke kan tage så mange tilskuere som Parken. Samtlige udgifter i forbindelse med episoden blev læsset over på Ronni Nørvig, og Københavns Byret dømte ham til at betale 900.000 kr. i erstatning. Det kom som et chok, og hans advokat forstod ikke, at den straf, som DBU var pålagt af FIFA, bare kunne sendes videre.

Dommen blev anket. DBU havde i mellemtiden opgjort det samlede tab til 2,2 mio. kr. Også dommerne i Østre Landsret gik med til at læsse hele ansvaret over på baneløberen, der nu skulle betale hele 1.869.269 kr. i erstatning. Dommerne udtalte, at DBU var helt uden skyld i forbindelse med hændelsesforløbet, og de fandt heller ikke andre grunde til at lempe Ronni Nørvigs erstatningspligt.

Modsat dommerne i Østre Landsret har jeg let ved at få øje på grunde til, at Ronni Nørvig ikke burde betale erstatning til DBU overhovedet. Tværtimod!

Årsagen til hele miseren: Christian Poulsen

Hvorfor rette skytset mod Ronni Nørvig? De tragiske hændelser opstod som følge af, at Christian Poulsen plantede sin knytnæve i maven på en svensk spiller. Er det måske en acceptabel opførsel?

Hvis Christian Poulsen havde afholdt sig fra sin kriminelle handling, havde dommeren ikke dømt straffespark, og der havde ikke været et behov for at "tale" med ham. Intet af det efterfølgende var sket, hvis Christian Poulsen havde opført sig ordentligt. Man må ikke uddele mavepustere, hverken på en fodboldbane eller udenfor. Hvorfor skulle Ronni Nørvig retsforfølges for sin kriminelle handling, og ikke Christian Poulsen? Landsholdsstjernen fortalte senere, at der var tale om "et øjeblikks idioti". Altså, to torskedumme danskere begik dumheder. Den ene var så beruset, at han næppe vidste, hvad han gjorde. Han kom i fængsel. Den anden var pinligt ædru, og han vidste utvivlsomt bedre. Han slap for tiltale.

Pointen er ikke, at Christian Poulsen også bør retsforfølges. Pointen er, at både Ronni Nørvig og Christian Poulsen var blevet behørigt straffet. Christian Poulsen blev udvist, og svenskerne blev kompenseret med et straffespark. Mere burde der ikke ske, for ingen af de to havde indflydelse på det efterfølgende forløb.

Kampens afbrydelse

Det var ikke Ronni Nørvig, der besluttede at afbryde kampen i stedet for at spille den færdig. Jeg har forståelse for, at Herbert Fandel var så rystet over episoden, at han ikke kunne fortsætte. Han havde brug for at sunde sig lidt. Det er imidlertid forudset, at en dommer kan udsættes for et eller andet, der forhindrer ham i at fuldføre en kamp. Det er netop derfor, der er en fjerde dommer med.

Ronni Nørvig var ikke længere en trussel, for han var taget under forvaring. Mon ikke der i Parken fandtes et tomt rum, hvor han kunne lækkes til en radiator, mens nogle granvoksne vagter holdt øje med ham? Imens kunne fjerdedommeren overtage fløjten og afvikle kampens sidste minutter. Guderne må vide, hvorfor de valgte at afbryde kampen, men det var i hvert fald ikke Ronni Nørvigs afgørelse.

FIFAs straf til DBU

FIFA straffede DBU ved at flytte to kampe til provinsen med den begrundelse, at Parkens sikkerhedsforanstaltninger var utilstrækkelige. Jamen, dem havde Ronni Nørvig intet ansvar for! Han var ikke sikkerhedschef. Han havde ikke påtaget sig ansvaret for at sikre ro og orden på tilskuerpladserne.

Påregnelighed (adækvans) er en af erstatningsreglernes betingelser. Man kan ikke bruge som undskyldning: "Jeg var så beruset, at jeg ikke kunne forudse noget som helst," men det er dog et krav, at en fornuftig person kan forudse konsekvenserne. Der har været baneløbere før, men det har aldrig før udviklet sig, som det gjorde den dag. Det var umuligt for nogen at forudse, beruset eller ej. Lad os hellere se lidt på, hvem der burde have forudset konsekvenserne af berusede tilskuere.

Parkens utilstrækkelige sikkerhedsforanstaltninger

Det var Parkens utilstrækkelige sikkerhedsforanstaltninger, der udløste en straf fra FIFA, så hvorfor undersøgte dommerne i Østre Landsret ikke, om Parken havde taget behørigt hensyn til risikoen for berusede tilskuere?

Beklageligt eller ej, det er en del af den danske fodboldkultur, at man drikker sig i hegnet, når man går til fodbold. Det vil være løgn at påstå, at Parken ser på det som et problem, de prøver at begrænse. Tværtimod er ølsalg en væsentlig del af Parkens forretningsgrundlag. Der tilbydes øl overalt, og det burde ikke komme bag på arrangørerne, at berusede tilskuere er en mulig konsekvens.

Det er paradoksalt, at Danmark efter nederlaget var nødt til at sætte kurs mod VM i Brasilien, for i Brasilien har man forbudt ølsalg på stadion i et forsøg på at bekæmpe alkoholrelateret vold. Det var faktisk lidt af et problem for FIFA, som forsøgte at få dispensation under VM i 2014. Jeg ved ikke, om det lykkedes, men det kan ikke bebrejdes Ronni Nørvig, at han opførte sig som andre fodboldfans og drak tæt på denne festlige aften. Intet intelligent menneske kan være i tvivl om, at ølsalget på stadion med stor sandsynlighed fører til berusede tilskuere. Det bør enhver ansvarlig og ølsælgende arrangør naturligvis tage højde for.

DBU bør prise sig lykkelig over, at Ronni Nørvig ikke anlagde sag mod DBU. Han fik en yderst traumatisk oplevelse ud af, at sikkerhedsforanstaltningerne var så dårlige, at han som beruset tilskuer uhindret kunne løbe ind på banen.

DBU i shitstorm - tilgivelse til Ronni Nørvig

Allerede dagen efter dommen i erstatningssagen startede en landsindsamling til støtte for baneløberen i protest mod DBU. Han havde siddet i fængsel, var blevet truet på livet og lagt for had i den samlede danske befolkning. Alt blev tørret af på ham. "Jeg havde en rigtig skidt mavefornemmelse," gav skolelærer Flemming Jensen som forklaring på sin landsindsamling. Han blev bakket op af tusindvis af fans, som fandt, at straffen ikke stod mål med hans "tossed" ugering.

"Det er DBU's fejl, at de ikke kan holde tilskuerne tilbage," skrev en bruger på www.sporten.dk. DBU indgik forlig, så Ronni Nørvig "slap" med at betale en kvart million kr. i erstatning, og han blev tilgivet af både landsholdet og dets fans. Heldigvis havde han et godt personligt netværk, og han kom til sidst igennem den for ham så traumatiske oplevelse.

Jeg har imidlertid ikke hørt nogen pege fingre af de dommere, der blæste på de erstatningsretlige betingelser blot for at hjælpe DBU. Har de helt glemt, at det er deres opgave at beskytte det enkelte individ mod magthaverne? Det er altså dét, at de og lovgivningen er til for.

denskjultekorrupcion.dk/video54

Go' Aften Danmark, 15. januar 2012

Annekteringen af Tivoli

Omkring 20 kilometer fra Rom ligger oldtidsbyen Tivoli, der især er berømt for et haveanlæg præget af utallige springvand. Haveanlægget var inspiration for de berømte haver i Paris, Jardin de Tivoli. I slutningen af 1700-tallet valfartede det parisiske borgerskab dertil for at forlyste sig.

Sådanne forlystelsesparker spredte sig og nåede også til Danmark, hvor Tivoli åbnede i København i 1843. Navnet på den gamle romerske by fandt med tiden vej ind i det danske sprog som et navneord og er i dag den almindelige betegnelse for forlystelsesparker, både stationære og omrejsende.

Der er jævnligt eksempler på brugen af tivoli som generisk navneord i tv. Da Kanal 5 viste episoden *Justice is Served* fra tv-serien *CSI*, og dele af handlingen var henlagt til en forlystelse på et "carnival", blev det oversat til "tivoli". Da TV2 Charlie viste Barnaby-episoden *Sauce for the Goose*, der handler om Plummer's Relish Amusement Park, blev det oversat til Plummer's Relish Tivoli.

Listen over tivolier er nærmest uendelig: Tivoli Karolinelund, hvor jeg tit kom som dreng, Tivoli Friheden, Ankers Tivoli, Bingers Tivoli, Fyns Tivoli, Dahlgård Tivoli, Damhus Tivoli, Kim Larsen Tivoli osv.

Forlystelsesparken i centrum af København ejes af aktieselskabet Tivoli A/S, der på et tidspunkt fik den smarte idé at annektere ordet via en varemærkeregistriering, hvorefter selskabet mente sig berettiget til at forhindre andre i at benytte ordet, der indtil da havde været allemandseje.

Det lykkedes dog ikke at forbyde det norske Thomas Tivoli at hedde Thomas Tivoli, men det lykkedes at få nedlagt forbud mod Innocent Pictures ApS, der i 2007 fejrede fyrrårsdagen for billedpornografiens frigørelse med tv-programmet *Tivoli Night*, omhandlende de forlystelser, der finder sted i de sene aftentimer.

Ejerne af Innocent Pictures forklarede i retten, at de havde kaldt programmet således, fordi tivoli er metafor for seksuelle forlystelser, og night er det tidspunkt, hvor man især dyrker sådanne forlystelser. De opfattede sex som noget fornøjeligt og havde også derfor brugt ordet tivoli. De forsøgte ikke at blive associeret med Tivoli A/S og mente, at undertitlen *frække forlystelser på sextv.dk* signalerede, at programmet ikke handlede om forlystelsesparken i København.

De vidste ikke, at Tivoli A/S havde varemærkeregistreret navneordet tivoli, og de anfægtede, at det kunne lade sig gøre. Sø- og Handelsretten og Højesteret ville ikke åbne det bal, og oven i puljen af gaver til Tivoli A/S nedlagde de forbud mod at vise den skyline, der indikerede en natlig forlystelse. Det betød intet, at der ikke var benyttet forlystelser unik for Tivoli A/S, men almene forlystelser samt Empire State Building og London Eye, som Tivoli A/S altså ikke ejer.

Tivolis associering med sex

Tivoli A/S ville have erstatning, og direktionsassistent Michael Steffensen argumenterede således:

“Tivoli slår løbende ned på folk, der bruger Tivolis brand. *Tivoli Night* er langt værre end de sædvanlige krænkelse, idet det forbinder Tivoli ikke blot med porno, men også med pornoprædikanter. Tivoli ville aldrig acceptere at lade sit navn bruge sammen med pornografi og ville aldrig lade sig spænde for en politisk vogn og slet ikke for porno.”

Ejerne af Innocent Pictures blev dømt til at betale 500.000 kr. til Tivoli A/S. Det er et grundlæggende

krav i dansk erstatningsret, at den skadelidte kan påvise at have lidt et tab. Ifølge Tivoli A/S led parken skade i form af tabt omdømme i kraft af, at ordet tivoli blev associeret med sex via tv-programmets titel og indhold.

Har Innocent Pictures virkelig forårsaget skade på Tivoli ved at forbinde ordet med sex? Jeg husker min skoletid sidst i 60'erne, hvor pigerne kunne finde på at gå med nederdel. De frække drenge i klassen kunne finde på at hive op i pigernes nederdele og råbe: “Tivoli er åben!” Hvorfor? Og hvorfor var det frækt?

Ifølge Maria Månson i tv-programmet *Sprogquizen* betyder udtrykket “Tivoli står åben”, at en herre har glemt at lyne sine bukser. Hvorfor den sammenhæng? Det vil jeg overlade til fantasien, men Christine Feldthaus talte helt uden omsvøb i tv-programmet *Spørg Charlie*, da hun benyttede “Tivoli er lukket” som metafor for seksuel afpresning via nul sex i ægteskabet. Og det forstod de i panelet.

Hvis Tivoli A/S ikke vil associeres med sex, er det virkelige problem så ikke, at de skulle have annekteret et navneord, der ikke *allerede* var associeret med sex? Så skulle Tivoli måske ikke frivilligt have lagt kulisse til pornofilm som *I Løvens Tegn* (1976) og *Hopla på sengekanten* (1976)?

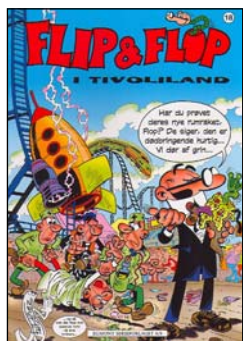
I Sverige bruger de også ordet tivoli som et navneord for en forlystelsespark. Den danske komedie *Firmaskovturen* (1978) fik f.eks. den svenske titel *Firmafest på Tivoli*, selvom handlingen udspiller sig i Dyrehaven!

den skjultekorrupsion.dk/video55
Sprogquizen, 6. oktober 2016

den skjultekorrupsion.dk/video56
Spørg Charlie, 8. maj 2016

Titler, hvori “Tivoli” indgår, findes rask væk i litteraturens verden. Prøv bare at gå en tur på biblioteket.

Sagen ligner Warner Brothers’ forsøg på at annektere Casablanca, da de hørte om Marx Brothers’ planer om filmen *A Night in Casablanca* (1946). Groucho Marx replicerede i et berømt åbent brev i *Variety*. Det hele var én stor spørg, og det burde Tivoli-sagen også have været.

Dear Warner Brothers:

Apparently there is more than one way of conquering a city and holding it as your own. For example, up to the time that we contemplated making this picture, I had no idea that the city of Casablanca belonged exclusively to Warner Brothers. However, it was only a few days after our announcement appeared that we received your long, ominous legal document warning us not to use the name Casablanca.

You claim that you own Casablanca and that no one else can use that name without permission. What about “Warner Brothers”? Do you own that too? You probably have the right to use the name Warner, but what about the name Brothers? Professionally, we were brothers long before you were. We were touring the sticks as the Marx Brothers when Vitaphone was still a gleam in the inventor’s eye, and even before there had been other brothers - the Smith Brothers; the Brothers Karamazov; Dan Brothers, an outfielder with Detroit; and “Brother, Can You Spare a Dime?” (This was originally “Brothers, Can You Spare a Dime?” but this was spreading a dime pretty thin, so they threw out one brother, gave all the money to the other one, and whittled it down to “Brother, Can You Spare a Dime?”)

Now Jack, how about you? Do you maintain that yours is an original name? Well it’s not. It was used long before you were born. Offhand, I can think of two Jacks - Jack of “Jack and the Beanstalk” and Jack the Ripper, who cut quite a figure in his day.

As for you, Harry, you probably sign your checks sure in the belief that you are the first Harry of all time and that all other Harrys are impostors. I can think of two Harrys that preceded you. There was Lighthouse Harry of Revolutionary fame and a Harry Appelbaum who lived on the corner of 93rd Street and Lexington Avenue.

I have a hunch that this attempt to prevent us from using the title is the brainchild of some ferret-faced shyster, serving a brief apprenticeship in your legal department. I know the type well - hot out of law school, hungry for success. He probably needled your attorneys, most of whom are fine fellows with curly black hair, double-breasted suits, etc., into attempting to enjoin us. Well, he won’t get away with it! We’ll fight him to the highest court! No pasty-faced legal adventurer is going to cause bad blood between the Warners and the Marxes. We are all brothers under the skin, and we’ll remain friends till the last reel of “A Night in Casablanca” goes tumbling over the spool.

Uddrag fra Groucho Marx’ åbne brev til Warner Brothers, 1946

Annekteringen af Jensen

Mere kendt er måske annekteringen af det danske efternavn Jensen.

Jensen's Bøfhus ejes af Danske Familierestauranter A/S, der varemærke-registrerede de to ord i sammenhæng: "Jensen's Bøfhus".

Må restauratør Jacob Jensen så ikke drive sin fiskerestaurant under navnet "Jensens Fiskerestaurant"?

Adskiller ordet "Bøfhus" sig ikke så meget fra "Fiskerestaurant", at folk kan skelne dem fra hinanden? Jo, det

mente Sø- og Handelsretten. Det eneste, de to navne har til fælles, er det kendte danske efternavn Jensen, som allerede deles af næsten en kvart million danskere. Dommerne fandt ikke, at "Jensen" er egnet til at adskille varer og tjenesteydelser. "Jensen" bør slet ikke i sig selv kunne anvendes som varemærke, mente de.

Fem højesteretsdommere, Poul Søgaard, Jytte Scharling, Jan Stokholm, Michael Rekling og Kurt Rasmussen, holdt alligevel med Danske Familierestauranter A/S. Jacob Jensens anpartsselskab, Sæby Fiskehal ApS, blev af Højesteret dømt til at betale over 350.000 kr. i erstatning og sagsomkostninger.

Sagen sendte Jensen's Bøfhus ud i en veritabel shitstorm. Befolkningen fandt monopoliseringen af Jensen smålig og latterlig. Jeg anfægtede TV2's udlægning af dommen: "dét siger loven", for der står ikke i loven, at man ikke må hedde Jensen og drive fiskerestaurant i sit eget navn. Sø- og Handelsrettens begrundelse er god. Højesteretsdommerne ville bare hellere hjælpe Danske Familierestauranter A/S!

Retten finder ikke, at Sæby Fiskehal ApS' brug af navnet Jensens Fiskerestaurant medfører forvekslingsrisiko med sagsøgerens mærker eller forretningskendetegn, idet mærkerne adskiller sig fra hinanden. Retten har herved lagt vægt på, at Jensen i sig selv er et særdeles udbredt dansk efternavn, der ikke i sig selv er egnet til at adskille varer og tjenesteydelser.

Da ordet Jensen i sig selv mangler særpræg og ikke gennem indarbejdelse har opnået særpræg for Jensen's Bøfhus A/S' restaurationsvirksomhed, og da Sæby Fiskehal ApS' brug af "Jensens" som enkeltstående navn ikke findes at være i strid med god markedsføringsskik, frifindes Sæby Fiskehal ApS for påstanden om forbud af at markedsføre restaurationsvirksomhed under "Jensens" som enkeltstående navn. Da sagsøgerne ikke har dokumenteret noget omsætningstab eller markedsforstyrrelse, frifindes Sæby Fiskehal ApS (også) for påstand 2.

TV2's tekst-tv, 21. september 2014

Britta Nielsen-sagen

Britta kom på fornavn med hele landet, da det blev afsløret, at hun som kontorføldmægtig i Socialstyrelsen i løbet af 25 år havde overført 117 mio. kr. til sig selv. I de mange år havde ikke en sjælf haft mistanke om noget. Ikke én eneste kollega, kontorchef eller afdelingschef er siden blevet bebrejdet, at så mange penge forsvandt for næsen af dem.

Hvordan kunne det ske? Min forklaring er, at Britta hverken var sygeplejerske, sosu-assistent eller skolelærer og dermed under konstant opsyn. Hun arbejdede i den offentlige administration, hvor det helt naturligt forventes, at myndighederne behandler borgerne på en ordentlig måde og i overensstemmelse med loven - som Anders Fogh Rasmussen udtrykte det (side 763). Så hvorfor kontrollere noget?

Det er jo sjældent sundt at blande sig. Den, der afslører fusk, risikerer at blive fyret. Var det ikke for en meget emsig kontorassistent, var bedrageriet nok fortsat.

Er ingen - ud over Britta - blevet straffet? Jo, øksen blev svinget over hendes børn, der er idømt lange fængselsstraffe. Jimmy skal i fængsel i tre år, Jamilla i to år og Samina i fire år, efter at Østre Landsret den 13. oktober 2021 skærpede byrettens dom med et halvt år til hver. De hårde straffe kunne tyde på, at de har været med til at planlægge bedrageriet, men sådan hænger det ikke sammen. De kunne sådan set være lige så overraskede som alle andre, da Britta blev afsløret.

De har fastholdt forklaringen om, at Britta fortalte dem, at pengene stammede fra opsparing og arv efter deres far, og det faldt dem ikke ind at betvivle hende. Ifølge anklageren og dommerne var det ikke afgørende. De tre børn kommer til at tilbringe mange år bag tremmer, fordi de burde have indset, at de mange penge stammede fra kriminalitet. Kodeordene er "burde have indset".

Byrettens dom fik Ditte Haue, TV2 News, til at stille spørgsmålet: "Men hvor stiller den dom egentlig alle os andre, for hvornår skal man begynde at mistænke sin egen mor eller far for at være kriminelle?"

Familieekspert og blogger Charlotte Højlund var grundlæggende villig til at tro på de tre nu voksne børn: "Der skal være en blind tillid mellem forældre og børn. Hvis min mor fortalte mig, at hun havde arvet eller fået udbetalt en livsforsikring eller solgt en lejlighed, ville jeg aldrig stille spørgsmålstejn ved det."

Revisor og chefkonsulent Henning Boye Hansen sagde til TV2, at der er en tid før Britta Nielsen-sagen og en tid efter. Før ville man aldrig have skænket det en tanke, at børn, hvis de fik gaver eller lån fra deres forældre, skulle være i tvivl om, hvor pengene stammede fra. På TV2's opfølgende spørgsmål: "Kan du forestille dig, at du skulle have spurgt din far: Far, er du kommet lovligt til de her penge?" svarede han uden tøven: "Aldrig!"

danskjultekorruption.dk/video57

TV2 News, 9. juli 2020

Nødløgnen

Såvidt sager mod almindelige danskere, der uforvarende løb ind i vanskeligheder. I et retssamfund gør det som bekendt ingen forskel, hvem man er, men i Danmark er det næsten umuligt at blive stillet til ansvar, hvis man tilhører den økonomiske elite eller er en del af dommernes netværk. Det handler de kommende sider om, og jeg begynder med historien om nødløgnen.

For mig er det ubegribeligt, at sådan en bagatel kunne skabe så meget furore, men sagen førte til, at justitsminister Morten Bødskov (S) gik af for at undgå et mistillidsvotum, to embedsmænd blev udsat for en tjenstlig undersøgelse, og tre dommere måtte opfinde et nyt juridisk begreb for at kunne hjælpe dem.

Baggrunden var følgende: I starten af 2012 planlagde Folketingets Retsudvalg et besøg på Christiania, og Pia Kjærsgaard (DF), der har markante holdninger til de retsløse tilstande på fristaden, ville med. Det var et problem for PETs øverste chef, Jacob Scharf. Pia Kjærsgaard var under politibeskyttelse - det har hun været i mange år - og PET-chefen overbeviste ministeren om, at de var nødt til at flytte det planlagte besøg til et tidspunkt, hvor sikkerhedssituationen var bedre.

Retsudvalget blev informeret om, at en deltager, politidirektør Johan Reimann, ikke kunne den pågældende dag, og derfor måtte besøget udsættes. Begrundelsen var usand, og ministre må ikke lyve for Folketinget. Da det blev afsløret, var der ikke længere tillid til Morten Bødskov. Det gik så galt, at de to embedsmænd fra Justitsministeriet, der havde konstrueret løggen, Anne Kristine Axelsson og Jens-Christian Bülow, efterfølgende blev underkastet en tjenstlig undersøgelse.

De to forklarede undersøgelsesrettens dommere, Per Sørensen, John Lundum og Kaspar Linkis, at PET havde fortalt dem, "at videregivelse af oplysningerne om det konkrete trusselsbillede ville kunne kompromittere PETs virke."

Den forklaring købte dommerne, og de smed en redningsplanke ud til de to:

Anne Kristine Axelsson og Jens-Christian Bülow havde ifølge redegørelsen i den konkrete situation ingen grund til at sætte spørgsmålstegn ved rigtigheden af den orientering om det konkrete og skærpede trusselsbillede, som de modtog fra chefen for PET, ligesom de ikke havde grundlag for at betvivle karakteren af oplysningernes fortrolighed, således som chefen for PET gav udtryk for som led i orienteringen.

- - -

Forhørsledelsens konklusion vedrørende forløbet forud for udskydelsen af Retsudvalgets besøg den 29. februar 2012 er herefter, at den almindelige sandhedspligt, som Anne Kristine Axelsson og Jens Christian Bülow selvsagt var fuldt bekendt med, måtte vige for de helt særlige, tungtvejende og saglige hensyn, der begrundede deres rådgivning. Denne sag må således betegnes som helt særegen, og den adskiller sig derfor fra andre sager om tilsidesættelse af sandhedspligten over for Folketinget. Det kan derfor ikke kritiseres, at de to embedsmænd handlede, som de gjorde.

Kritik af nødløgnen

Sjældent har Folketinget været så enigt, som da samtlige partier efterfølgende var klar med opbakning til justitsminister Mette Frederiksens udvalg, der skulle sikre, at begrebet nødløgn afskaffes. Løgne - også selvom man kalder dem nødløgne - er et demokratisk problem og svækker tilliden til det danske embedsværk. Også undersøgelsesrettens afgørelse blev kritiseret fra flere sider.

Er det ikke naivt blindt at tro på påstanden om, at PET ikke kan fungere, hvis Folketingets udvalg informeres sandfærdigt? Der var ikke tale om, at detaljerede oplysninger om PETs kilder skulle ud til offentligheden. Folketingets medlemmer får jævnlige oplysninger i fortrolighed, og de er fuldt ud i stand til at håndtere den tilhørende tavshedspligt. De behøvede heller ikke at få alle detaljerne. Man kunne nøjes med at sige: "Som trusselsbilledet er lige nu, må vi fraråde et besøg."

Da løggen blev opdaget, blev det "hemmelige" trusselsbillede udbasuneret til den ganske verden, men Pia Kjærsgaard og PET er her ikke desto mindre stadig.

Den virkelige årsag?

Alle tre dommere stammer - som næsten alle dommere - fra Justitsministeriet. De stod over for tidligere eller potentielt kommende kolleger, dvs. medlemmer af det netværk, de lever så godt af. Det eneste, der i mine øjne var givet på forhånd, var, at de to embedsmænd ville blive frifundet. Det eneste, der var spændende, var den begrundelse, de tre dommere ville finde på.

Hvorfor ikke se lidt på de tre dommere? Per Sørensen var på Jyllands-Postens liste over de flittigste bijobberne, og John Lundum var kendt for sin modstand mod begrænsningerne i bijobbene, for de betød, at han ramte loftet og måtte drosle ned. Per Sørensen og John Lundum var begge med til at blokere for min retssag mod Kulturministeriet om lovens fortolkning. John Lundum blokerede efterfølgende for samme undersøgelse i retssagen mod FDV, selvom han i den første sag havde lagt til grund, at en undersøgelse netop burde ske i en sag mod rettighedshaverne! Jeg kender ikke den tredje dommer, men de to førstnævnte har demonstreret, at de er loyale over for deres netværk. Ikke just en sensation, at de også var loyale her!

Hvorfor var det vigtigt for Folketinget at få sandheden at vide netop i den her sag? Det har altid undret mig. Embedsmænd lyver ofte og om tungere emner, og det har de kunnet gøre i årtier, selvom det har påført landets borgere betydelig skade. Det passer f.eks. ikke, at det var nødvendigt med en særlov for at gøre salg af film på videokassette lovligt. Sandheden er, at FDV manglede en særlov om udlejning for at kunne angribe Risskov Bibliotek og Erik Viuff Christiansen.

Det passer ikke, at Danmark kæmpede for at bevare international konsumtion, da låne/leje-direktivet blev forhandlet. Spørgsmålet var end ikke på dagsordenen. Og regional konsumtion blev heller ikke indført med infosoc-direktivet!

Alle er klokkeklare løgner, der har forårsaget betydelig kulturel og økonomisk skade for Danmark, men ingen har så meget som løftet et øjenbryn!

Statsrevisorerne kritiserer skarpt, at den organisatoriske forberedelse af tinglysningsprojektet har været utilstrækkelig, og at projektstyringen og økonomistyringen ikke har været tilfredsstillende. Tinglysningsprojektet har været præget af, at Justitsministeriet og Domstolsstyrelsen har undervurderet projektets risici og kompleksitet.

Statsrevisorerne skal i den forbindelse understrege, at der af beretningen fremgår en lang række årsager til tinglysningsprojektets indkøringsproblemer, fx:

- utilstrækkelige vurderinger af behovet for personaleresourcer og opgavernes omfang
- for tidlig gennemførelse af den forudsatte effektiviseringsgevinst (reduktion af 200 årsværk)
- urealistiske forventninger til, hvor hurtigt man ved udflytning af en myndighed kan opbygge medarbejdernes kompetencer og produktivitet
- mangelfulde brugervejledninger og helt utilstrækkelig hotline funktion
- fravalg af pilottest og test af systemets brugervenlighed
- utilstrækkelig forberedelse af håndteringen af fuldmagter

Statsrevisorernes bemærkninger, 17. august 2010

Domstolsstyrelsens IT-system

Ovenfor er gengivet statsrevisorernes kritik af Domstolsstyrelsens håndtering af overgangen til den digitale tinglysning, der berørte op mod 50.000 mennesker, som hverken kunne få tinglyst deres bolighandler eller få hjælp.

Forventer man ikke en mere professionel styring af et sådant projekt? Er man ikke erstatningsansvarlig, når man ikke har forudset de forventelige problemer? Nej, dommerne mente ikke, at deres arbejdsgiver, Domstolsstyrelsen, burde have forudset noget som helst, og de/den frifandt sig selv. Tilbage står boligejerne med regningerne for alle de fejl, boligejerne i hvert fald ikke kunne gøre for.

Jeg har allerede nævnt, hvor umuligt det er at få de finansielle bagmænd gjort ansvarlige for deres letsindige og hensynsløse adfærd, der koster almindelige små aktionærer millionbeløb. Selvom de er professionelle økonomer med høje gager, forventes det ikke af dem, at de kan gennemskue økonomiske sammenhænge.

Min personlige opfattelse

Jeg vil vove den påstand, at det havde set anderledes ud, hvis dommernes venner var målt efter samme målestok som Ronni Nørvig, Jacob Jensen, Britta Niensens børn samt folkene bag Innocent Pictures. Der var ingen grænser for de krav, der blev stillet til deres krystalkugler, da de henholdsvis drak rigeligt øl i Parken, gav sin fiskerestaurant navn efter sig selv, stolede på deres mor og gik og troede, at navneordet tivoli kunne benyttes af alle.

Hvis folk i netværket var bedømt efter de samme principper, var de givetvis røget lige lukt i fængsel, og man havde smidt nøglerne væk og rippet dem for alt, til de ikke havde andet end deres hullede undertøj tilbage.